

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zamora (Hiszpania) w dniu 17 lipca 2015 r. – Javier Ángel Rodríguez Sánchez/Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria SAU (Banco CEISS)

(Sprawa C-381/15)

(2015/C 302/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zamora.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Javier Ángel Rodríguez Sánchez.

Strona pozwana: Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria SAU (Banco CEISS).

Pytania prejudycjalne

- 1) – Czy zgodnie z postanowieniem art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich jest to, aby skutki wynikające ze stwierdzenia nieważności zawartej w umowie kredytu hipotecznego klauzuli dolnego progu z powodu jej nieuczciwego charakteru nie następowały z mocą wsteczną od dnia podpisania umowy lecz od chwili późniejszej?
- 2) – Czy stosowanie nieuczciwego warunku w okresie czasu ustalonym przez hiszpański Tribunal Supremo powoduje bezpodstawne wzbogacenie na rzecz podmiotu gospodarczego, nie chronionego przez uregulowanie wspólnotowe, w zakresie w jakim nie przywraca równowagi świadczeń pomiędzy stronami i uprzywilejowuje stronę umowy, która wprowadziła klauzulę finansową uznaną za nieuczciwą?
- 3) – Czy ryzyko poważnych zakłóceń w gospodarce krajowej jako ograniczenie stosowania i skutków nieuczciwego warunku ma zastosowanie do powództwa indywidualnego wniesionego przez konsumenta, czy przeciwnie, we wspomnianym indywidualnym powództwie poważne zakłócenia powstałyby po stronie finansów konsumenta [w wyniku] ograniczenia skutków nieważnej klauzuli we wskazanym okresie czasu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-392/15)

(2015/C 302/34)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i K. Talabér-Ritz)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Węgry poprzez uzależnienie wykonywania zawodu notariusza od przesłanki obywatelstwa, uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że posiadanie obywatelstwa jako przesłanka wymagana dla wykonywania zawodu notariusza jest dyskryminująca i stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. W związku z tym Węgry nie wykonały obowiązków ciążących na nich na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Komisja uważa, że funkcje przyznane przez węgierskie uregulowanie notariuszom, z uwagi na ich charakter nie są związane z wykonywaniem władztwa publicznego, z którego to względu wyjątek, o którym mowa w art. 51 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie może uzasadniać tego, że obywatelstwo będzie stanowiło przesłankę dostępu do zwodu notariusza.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Noémie Depesme, Saïd Kerrou/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawa C-401/15)

(2015/C 302/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Noémie Depesme, Saïd Kerrou

Strona pozwana: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Pytania prejudycjalne

1) Czy aby skutecznie spełnić wymogi niedyskryminacji w świetle przepisów art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r.⁽¹⁾ w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii wraz z art. 45 ust. 2 TFUE, w aspekcie uwzględnienia rzeczywistego stopnia powiązania studenta nierezydenta składającego wniosek o pomoc finansową na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego ze społeczeństwem i rynkiem pracy Luksemburga będącego państwem członkowskim, w którym pracownik przygraniczny był zatrudniony lub prowadził działalność na warunkach określonych w art. 2a ustawy z dnia 22 czerwca 2000 r. o pomocy finansowej państwa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2013 r. jako bezpośrednia konsekwencja wyroku TSUE z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie C-20/12⁽²⁾

— należy zrównać postawiony temu studentowi warunek bycia „dzieckiem” tego pracownika przygranicznego z warunkiem bycia jego „zstępny w linii prostej i w pierwszym stopniu, którego filiacja względem niego jest prawnie ustalona”, podkreślając istniejącą między studentem a pracownikiem przygranicznym więź filiacyjną, która miałaby leżeć u podstaw wymienionego powiązania, czy też

— należy podkreślić okoliczność, że pracownik przygraniczny – choć niekoniecznie występuje między nim a studentem prawna więź filiacyjną – „nadal przyczynia się do utrzymania studenta”, w szczególności gdy można ustalić powiązanie wynikające ze wspólnoty domowej łączące go z jednym z rodziców studenta, z którym to rodzicem łączy studenta prawnie ustalona więź filiacyjną?

2) W tym drugim ujęciu, kiedy przyczynianie się pracownika przygranicznego – z założenia nieobowiązkowe – nie jest wyłączone, lecz równoległe z przyczynianiem się rodzica lub rodziców, z którymi studenta łączy prawna więź filiacyjna i którzy w związku z tym mają co do zasady ustawowy obowiązek utrzymania go, czy to przyczynianie się do utrzymania powinno spełniać pewne kryteria istotności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 141, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2013:411